

КНИГА

СТОЛИЧНА ОБЩИНА
РАЙОН „ТРИАДИЦА“
 МКБППМН

УСЕЩАНЕ ЗА СВЕТА

2021 г.

„Книгите са кораби на мисълта, които странстват по вълните на времето и грижливо пренасят своя безценен товар от поколение на поколение.“

*Франсис Бейкън
английският философ и писател*

Район „Триадица“ и комисията с дейност социалното възпитание и емоционалната интелигентност реализират Проект „Образование-то фундамент за формиране на личността“ интегрирайки ресурсите с образователните институции. Целта е да се предостави платформа за популяризиране и споделяне творческите постижения на деца и ученици от образователните институции в района. Една от инициативите на проекта е „Литературно студио“ отбелязвайки 23-ти април „Световен ден на книгата и авторското право“.

През 1995 г. ЮНЕСКО обявява 23 април за Международен ден на книгата и авторското право. Денят е избран като символична почит към двама от най-големите творци на световната литература – Мигел де Сервантес и Уилям Шекспир. Идеята за отбелязването на подобен празник е вдъхновена и от каталунската традиция на 23 април да се подарява книга. Основната цел е да се насърчава четенето, издателската дейност и защитата на интелектуалната собственост, както и зачитането на приноса на авторите, които допринасят за социално-културния прогрес на човечеството.

В сборника са събрани литературните творби на креативни ученици представени в Литературното студио на 23 април 2021 г., с онлайн платформата Microsoft Teams.

„Четенето е като частен разговор, но книгите са за споделяне – споделяне на опит, знания и разбираня.“

Приятно четене!

*Димитър Божилков
Кмет на район „Триадица“
Председател на МКБППМН*

*Д-р Бойка Софийска
Секретар на МКБППМН*

ЗА КНИГИТЕ

Често чуваме мисълта „Книгите са прозорец към света“.

Аз се придържам към нея, защото чрез книгите преоткривам нови светове. Срегнах бедни и богати в „Принцът и просякът“, страдащи и обречени в „Дневникът на Ане“. Преживях приключенията с Хари Потър и неговите приятели, придружих Алиса в Страната на чудесата, срещнах се с Малкия принц и неговата роза.

Книгите са мои приятели и събеседници. Заедно с тях и моето въображение мога да попадна посред зима в красиви паркове и морета, а през лятото сред виелици и студове. От книгите научавам за приятелството и предателството. Разбрах, че искреното приятелство е, както казват някои, „солта на живота“. Какъв ще бъде той без топла подадена ръка, без пролята сълза за тъгата на другия или грейнала усмивка при щастието на приятеля. Може да се появи и предателство – тогава всичко рухва, усеща се болка заради разпадналото се доверие и споделяне.

Понякога книгите ни предизвикват към философски разсъждения. Например как е възникнал светът, защо времето е необратимо, какъв е кръговратът на живота.

Когато чета книга след всяко разлистване с трепет очаквам да видя какъв нов свят ще ми бъде разкрит.

Вяра Ивайлова Иванова
VI-Г клас, 20. ОУ „Тодор Минков“

ЗАЩО ТРЯБВА ДА ЧЕТЕМ КНИГИ

Книгата е най-голямото богатство. На това се учим от малки. Да обичаме книгите и да сме духовно богати. Книгата е красота и божи дар, добродетел без която животът би опустял. Някои книги ни карат да мечтаем, други ни връщат към действителността, а трети разказват за нашата история.

Книгата е ценност, която трябва да се пази и уважава. Често тя се превръща в основа, върху която градим живота си. Книгата е тази, която ни помага в процеса на нашето умствено, духовно и културно развитие и израстване. Книгата отваря врата към нови знания и вълнуващи

приключения. Тя е ключ към истинския и вълшебния свят. За някои хора книгата е само листове хартия, на които пише поредната безмислица. За други безценен дар и полет в нов вълнуващ свят. Когато четем ние не само се забавляваме, но и опознаваме нови по-хубави и по-пъстри светове. Докато четем се потапяме в магията на словото и мечтаем на воля. Представяме си, че сме красива принцеса или смел воин. Книгите развиват въображението ни, обогатяват речника ни и ни дават познания. Вдъхновяваме се от постъпките на героите, вълнуваме се и страдаме заедно с тях. Поучаваме се от постъпките им.

Според мен книгите ни правят по-добри и човечни. Те ни карат да се замислим за това кои са истински важните неща в живота. Книгата е най-добрият ни приятел в света на знанието. Тя е източник на ценности и емоции, най-силното и мощно, духовно оръжие!

*Карин Атанас Иванова
VI-Г клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

*Йоан Джабиров
VI-А клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

КНИГИТЕ

Книгите понякога са непредсказуеми. Въвлечат те в живописни картини, увлекателни истории или моменти, от които настръхваш. Повличат те, както морето отнася със себе си миди и клонки. Понякога спирам да чета, за да си представя картината, която описва автора. Харесва ми да си дооформя представата: изоставени сгради под утринния здрач, високи планини над поля и равнини, гранитни камъни покрити с мъх край красиви изворчета сред гората.

Това потъване превръща четенето в удоволствие. Но не само то, в книгите има увлекателна история, по която се движиш напред из страниците.

Четенето не трябва да се приема като задължение, а като нещо приятно. Освен това, докато чета научавам нови думи.

Моите любими книги са: „Маншон, Полуобувка и Мъхеста брада“, „Емил от Лънеберя“, „Том Сойер“ и „Хобит“. Всяка от тях има свой стил. В някои се обръща по-голямо внимание на историята, отколкото на описанието, в други обратното, а в трети се съчетават и двете. В началото на всичко стоят героите, които ни водят из своите приключения и пакости. Те са ми симпатични и би било интересно да бъде на тяхно място, защото участват в големи събития, минават през различни трудности и накрая стигат до желаната цел. Сега чета „Властелинът на пръстените“ и мисля, че тя ще стане моята най-любима книга. Като се замисля, всяка книга, която съм прочел помня и харесвам.

Май ще се окаже, че обичам да чета!

*Йосиф Шурелов
III-Б клас, 20. ОУ „Тодор Минков“*

АЗ И КНИГАТА

Четенето на книги е нещо специално. То ти помага да научиш много нови неща. С четенето се потапяш в различни чудновати истории. Както хората имат вкус, така и книгите жанр. Има книга за всеки човек. Когато аз започнах да чета, четенето ми се стори доста скучна работа. Докато не попаднах на книгата – „Феята от захарницата“, с история,

която ми се стори наистина интересна. Тогава преоткрих невероятния свят на книгите. Имах голямо желание да я прочета. Тя е нещо, с което можеш да нахраниш душата и ума си.

*Денисия Светлинова Бузова
IV-Г клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

*Даниел Янев
III-В клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

АЗ ОБИЧАМ ДА ЧЕТА

Аз обичам да чета интересни и забавни книги. Някои от книгите, които ни дават за домашна работа, първоначално си мисля, че не са интересни, но отворя ли я ми става интересно и се запленявам с приключенията и историите в нея. Аз разбрах, че героите в приказките за мен са истински. Вълнуващо е да изживяваш преживяванията на героите.

Много ми харесват разказите, в които доброто побеждава злото. Вече разбрах, че книгите не са само лист хартия, те са много повече. Те даряват знания на хората. Аз няма да спра да чета книги, надявам се никога да не спира.

Книгите са едно от най-важните неща в живота!

Ивиана Иванова
IV-Г клас, 20. ОУ „Тодор Минков“

Книгата е прозорец към света. С цветни корици, хубави илюстрации, интересни истории и смешни герои. Когато на човек му стане интересно чете много бързо. Когато човек чете вижда с очи буквите и пише без грешка. А ти обичаш ли да четеш?

Кристина Каменова Каменова
II-B клас, 20. ОУ „Тодор Минков“

АЗ И КНИГИТЕ

Много малко хора в днешно време четат книги. Не знам дали вие сте един от тях, но аз казвам – жалко!

Добре, оставете това сега, да говорим за мен, защото това нали е есе?

Според заглавието е такава. Оххх, да започваме! Така, моята любима книга не е на любимия ми писател. Тази любима книга ще ви казвам името ѝ на части. Казвам Робин... но не е така. Чудите се нали, така и очаквах. Добре ще подсказва – Робинзон Крузо. И за да не се чудите повече ще ви

кажа директно – любимият ми писател е Роалд Дал. Ако ги смеси, си представям книгата Роалд Крузо. Той отива на далечен остров, където намира гигантска праскова, вещици канибали, черен фермер отглеждащ много, ама много захарна тръстика, какаови зърна, кокосови орехи и най-различни такива неща, огромен великан тъкмо е опитал канибализма...

Всичко това ви го разказвам първо малко да си представите смехории и второ, за да ви сръчкам да четете повече, защото иначе няма да откриете дали вашият писател ще е с чувство за хумор, горделив философ или някой пишещ дебели и увлекателни книги, които не искаш да оставиш.

*Боян Киров
III-Б клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

*Мина Красиминова Мазгалова
III-Г клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

*Максим Атанас Иванов
III-Г клас, 20. ОУ „Тодор Минков“*

ТРИТЕ ТОТЕМА

Един слънчев летен ден семейство Холис отиде на почивка с братовчедите си. Сутринта Анджелина Холис, която била на 12 години, се събудила от шума на по-голямата си сестра – Сиси Холис. Тя я повикала, защото тръгвали на път. Тогава Анджи скочила и погледнала през прозореца как майка ѝ и баща ѝ нареждат багажа с братовчедките им – Ела и Ема, които били на възрастта на Анджи и сестра ѝ.

Когато стигнали, родителите на момичетата отишли да разглеждат старите артефакти, а Ела и Анджи седнали на един камък да си починат. Но точно тогава се обърнали под камъка и паднали надолу. Сиси и Ема

се учудили къде са и започнали да ги търсят. Навсякъде ги търсили, докато Сиси не се изморила. Тя се подпряла на камъка и също паднала. Уплашена, Ема я последвала.

Когато дошли на себе си, Анджи и Ела видели, че са в нещо, наподобяващо пещера без изход, която била цялата тъмна и прашна. Докато се оглеждали, сестрите им паднали върху тях. Като станали, забелязали, че има само една факла, която била загасена, но до нея имало и кибрит. Те я запалили и тогава се появили ярко светещи йероглифи, но нищо не разбрали от тях. Ема видяла, че приличат на история и като я казала на глас, се отворила врата, която водела до следващата загадка.

Те вървели дълго и стигнали до една празна стая, която имала плочки на пода, но била изпълнена с картинки на странни неща. Ела тръгнала, но тогава настъпила плочка и се задействали множество капани. За щастие, били вече преминали заради Сиси Холис, която викала: „ТИ-ЧАААЙ“!

Интересно било, че горе никой не разбрал, че ги няма, само златотърсачите, които много години търсели съкровището, което децата случайно започнали да преследват. Те ги следвали и се радвали, че пътят им бил разчистен. Но когато стигнали до стаята с плочките, които били задействани, всички капани си сменили „мнението“.

Братовчедките продължили и стигнали в една малка стая, която имала разбъркани части на маймуна. Те разбрали какво да правят и започнали да я редят, но без голям успех. Дълго опитвали и накрая успели. Радостно те сложили последната част на статуята и маймуната се отворила, като се появил малък тотем. Те го взели и продължили.

Момичетата стигнали до една джунгла, наподобяваща лабиринт. За да продължат, трябвало да преминат през него.

Те започнали пътя си, разделили се и пускали трохички, които пазели от закуската си. Така Ела и Ема се изгубили, но Сиси и Анджи намерили пътя и после обратно се върнали по трохите.

За нещастие на момичетата златотърсачите вървели по петите им. Скоро те стигнали до лабиринта и благодарение на трохите, оставени от предшествениците им, те бързо успели да се ориентират.

Братовчедките продължили нататък, но както Ела си вървяла, изведнъж осъзнала, че пред нея мостът е счупен. Било прекалено късно, защото тя се била запътила вече към пропастта, зееща под нея. За щастие, Анджи успяла да я хване и с всички сили я издърпала до ръба. Пред тях се изправило новото предизвикателство – как да преминат.

Тогава Анджелина предложила да го прескочат, но това се оказало невъзможно. Ема се сетила, че са обградени от лиани, които могат да им послужат като въжета. Въпреки риска всички се съгласили. Хванали се по двойки и прескочили. Но когато Сиси и сестра ѝ се качили, лиана им се скъсала и те останали от другата страна. Ема подала лиана да се хванат. Те бързо се качили и стигнали до другия край. Изведнъж Ела чула стъпки и скъсала лианата, за да не бъдат последвани. Другите не ѝ повярвали и продължили. Стигнали до някакъв фонтан, който имал надпис: „Пусни монета или бягай“. Момичетата намерили монета, пуснали и си тръгнали.

Когато златотърсачите стигнали до пропастта, те били оборудвани – хвърлили въже и преминали. Стигайки до фонтана, един от тях пуснал монета, но шефът им се ядосал, взел монетата и я прибрал.

Девојките стигнали до края на пътеката, но там имало само камъни. Момичетата почнали да търсят, но не открили нищо, а надписът бил: „Трябва да се вярва не на думите, а на делата“.

Госпожиците мислили, но там нямало нищо, което да им помогне. Тогава Анджи се сетила и започнала да казва нещата, които е направила. Тогава вратата се отворила и се появил тотем. Те весело преминали.

Дошло ред на златотърсачите. Те стигнали до тази врата, но точно преди да минат, чули зверски рев и пред тях се показало чудовище, което ги гонило дълго и дълго бягали.

Лелята на Сиси и Анджи се зачудила къде са децата и понеже ѝ било скучно, отишла да ги потърси.

Момичетата Холис стигнали до една стая, пълна с богатство, но имало табела, гласяща: „Мисли кое е по-важно“. Девојките били изкушени, но бързо преминали и получили последния тотем.

След тях идвал ред на златотърсачите, които търсели злато, и като видели това, взели да прибират. Но тогава ги стигнало проклетие и всички се вцепенили без шефа им, който побягнал.

Майката на Ема и Ела видяла нещо лъскаво и отишла при него. Тогава се подхлъзнала и паднала в една голяма стая.

Братовчедките стигнали до голяма зала, пълна с факли, които светили златно. Имало много статуи от злато, а по средата – три дупки. Те поставили тотемите и се появило ковчеже. Преди да го отворят, шефът на златотърсачите хванал Анджи и Ела и допрял нож. Казал, че иска ковчезето и щял да ги пусне. Сиси и Ема се спогледали и дали ковчезето, но точно тогава майката на Ела и Ема хванала една лиана и го

блъснала. Така момичетата били свободни. Всички се прегърнали и отворили сандъчето. Отвътре блеснала светлина и те се появили горе, на свобода, щастливи, което било най-важното, а храмът бил зает от вода и нищо не останало от него. Така това останала най-голямата тайна.

*Диана Миленова Димиева
VI-Г клас, 20.ОУ „Тодор Минков“*

ЧУДО

Всичко се случи през един топъл октомврийски ден. Есенните прохладни дни вече бяха дошли, но слънцето все още огряваше всичко, необезпокоявано от никакви облаци. Привечер отидох да се разходя в близкия парк. Когато излязох, небето беше оцветено от залязващото слънце, в красивите преливащи розово-лилави цветове. Беше красиво. Очите ми започнаха да попиват всеки един нюанс на това прекрасно явление.

Продължавайки да вървя, радваща се на красивия залез, стигнах до една малка градинка. Запътих се към единствената пейка, поставена в единия ѝ край. Оказа се обаче, че някой друг вече беше седнал там. Настаних се върху пейката и се обърнах към момчето, седящо до мен, което обаче беше свело поглед към земята и гледаше право в нея, като подпираше главата си с двете си ръце. Изглеждаше тъжно, погледът му сякаш блуждаеше из празното пространство, а умът му беше другаде. Не го познавах, при което го попитах:

– Добре ли си? – един простичък въпрос, на който повечето хора отговаряха с един простичък отговор. Той също го направи.

– Да. – каза, но аз усещах тъгата в гласа му.

– Не изглеждаш много добре. – отвърнах му. Той не каза нищо просто стоеше и продължаваше да гледа в земята. След време обаче промълви:

– Според теб може ли човек да намери пълното щастие?

– Според мен човек може да намери чудесата в живота, а когато направи това, той вече ще е щастлив.

Тогава момчето вдигна главата си към мен, а аз забелязах малка капка, спускаща се по лицето му. Тогава погледнах в очито му, които сякаш блестяха, като звезди, на вече стъмнилото се небе.

– Чудеса казваш а? Как мога да ги откроя? – попита ме той.

– Погледни към луната. – казах му, като посочих вече по-силно искрящата месечина. – За мен тя е едно чудо, което винаги е съществувало и виж, винаги прави едно и също. Дава светлината в мрака. Светлината, която е нужна на всички нас.

Това момчето се усмихна леко и ме погледна с блестящите си очи.

– Твоята усмивка също е едно чудо – казах, като на свой ред му се усмигнах. Чудо което някой ден ще даде светлина в мрака на някой друг.

*Ирина Ангелова Ангелова
IX-Д клас, 22.СЕУ „Георги С. Раковски“*

ПОГЛЕД КЪМ ДОБРОТО

За да видиш Доброто, а аз бих казала и да повярваш в него, трябва да започнеш да го правиш. С гледане нещата не се случват. Аз съм човек на действието и за мен Доброто – това са Красотата и Любовта, превърнати в действие.

Добро – малка думичка изпълнена с огромно съдържание. Доброто е Сила, състояние на духа, Вратата в победата на Любовта.

Скоро прочетох, че имало Световен ден на добротата – 13 ноември, когато била първата Конференция на Световното движение на добротата....приели били и „Декларация на добротата“...Но няма какво да се заблуждаваме. Ако само аплодираме Доброто, приемаме декларации, смятаме го за някакво изключение, празнуваме Световен ден на Доброто, то Доброто е обречено, то рано или късно...ще изчезне...

Да направиш Добро е осъзнато и решение и трудно някой може да те накара да го вършиш без желание. А за да желасш да направиш Добро, ти трябва първо да го срещнеш...

Ще ви разкажа за моята среща с Доброто.

Ако живееш в София и често минаваш през центъра, то ти със сигурност знаеш, че на Графа точно срещу градинката на Църквата „Свети Седмочисленици“ има една стара невзрачна баничарница.

През онзи ден беше много студено и прехвърчаха снежинки. Бях взела по-малката ми сестра от училище и двете премръзнали крачехме към къщи. Няма начин да подминеш примамващия аромат на на прясно изпечени банички. Не издържах на изкушението и спрях да взема баничка за мен и сестра ми.

Тогава я видях – една забулена възрастна жена с маска, едни големи топли, усмихващи се очи....груби отрудени ръце. Подаде ми две банички, въпреки че бях платила само една....просто беше решила да нахрани и двете ни със сестра ми. Без да се обяснява, просто ни подаде две топли банички и ни пожела хубав ден!

Отне ми доста време да осъзная защо някой би направил нещо така непринудено и с толкова любов. Наистина нещо толкова млеко и така незначително, а обръща целия ти ден....целия ти свят. Малък, но изключителен жест на непринудена и чиста Добрини!

Естествено някак станах редовен посетител на „Баничарницата със сърце“. Опознах и леля Фатма. Вече две десетилетия става рано всяка сутрин, за да омеси и изпече закуски за всички в района. После ги продава с усмивка и пожелание за здраве. Жена, която знае добре цената на труда, който полага и е готова да подаде залък на непознат с цялото си сърце.

Знаете ли какво ми каза тя? „Здраве и да ни пази Господ!“ Господ. Обаче нейният и моят Господ са различни. Тя знаеше, че аз съм християнка, а тя беше мюсюлманка. Защо да ми каже нещо подобно, ако нейният Бог и моят са различни? Размишлявах си с усмивка след поредната среща с Фатма, гризейки от вкусната курабийка, която ми беше сложила в ръката. Добро. Доброто в най-чистата му и непринудена форма. Доброто не се измерва с интелект, образование или религия. Доброто е състояние на духа, безкомпромисна вяра в любовта, която даряваш.

Навярно трудните времена идват, за да променят нас и да преосмислим вярата си. Може би точно днешните ни трудни дни са камбаната, която настойчиво бие, за да намерим храма, вътре в себе си. Ние имаме път към него. А вяра е да знаеш, че храмът, добрината и любовта те чака. Вътре в теб.

Направете Добро, усмихнете нечие сърце, така както прави Фатма! Не просто днес. Всеки ден!

*Емили Караколева
VIII-Б клас, 22 СЕУ „Георги С. Раковски“*

КИТКАТА

Някога отдавна, в едно малко планинско селце живееше момъкът Явор, най-малкият от трите сина на Стояновица. Единствен той бе останал ерген в семейството, това много притесняваше бедната му майка. Сега през есента имаше седянки, на които младите моми и момци се сгодяваха. Това беше единствената надежда за Стояновица нейното чедо да си намери невеста. Затова, в късния следобед тя захвърли цялата работа и се втурна да подготвя бъдещия жених, да му намества калпака и да пооправя черните му къдрици. Даже тръгна с него, потраквайки с бастунчето си. На седянката вече се бяха събрали много моми, повечето хубавици, даже на някои беше взета китката от цветя – знак, че някой момък е харесал момичето и показва привързаност. Явор не искаше да прибързва. Огледа се хубаво. Погледът му се спря на една срамежлива, застанала в края мома с големи изплашени очи, сърцевидна уста и шишарково-кафява плитка. Стояновица забеляза вниманието на сина си към момичето и го тупна с бастуна си в гърба да го подтикне, за да не го изпревари някой друг. Явор покани момата на хорото, те дълго танцуваха и скачаха, даже си казаха по някоя и друга дума, но Явор не се осмели да ѝ вземе китката. Правеше се, че не забелязва намеците на майка си, от тях го хващаше срам, а когато се върнаха в къщи го чакаше дълъг разговор:

– О, сине мой! Твоята клета майка остави цяла вечер да те подканва! – драматизираше Стояница, просна бастуна на пода и седна,

– Срам ме хвана от девойката, заради теб! Ако утре искаш да ѝ взема китката, няма да се държиш по този начин! – отвърна раздразнено Явор.

– Ох! Изпусна си шанса, та тя е толкова добро и красиво момиче, все ще се намери някой добър и честен момък който да ѝ предложи – бедната старица този път сложи ръка на челото си за повече съспенс.

На сутринта Явор реши да отиде в гората, да посвири малко на кавал и да пречисти мислите си. Седна на една скала близо до реката и засвири мелодия, която никога не е свирил досега, звучеше така вълшебно и мистично. Усети как вятърът се заигра около него и листата се въртяха. Точно в момента, в който спря да свири и стана да си ходи, се подхлъзна и падна в реката. Течението беше силно, спасение за него нямаше и започна да потъва, но в този момент се затичаха едни боси крачета върху зелената трева, вълшебните ръце на това създание с лекота изкараха тялото на момчето на повърхността. Мистериозното същество беше са-

модива, неземно красива със светли очи и дълги руси коси. Като всяка самодива, тя умееше да лекува всичко с билки. Тя докосна леко с длан тревата и всички нужни билки се появиха. Докосна ги леко към устните ма момъка и той отвори очи.

– Коя си ти? – каза той, леко замаян от падането и омаян от красотата на момичето срещу него.

– Аз съм Янда! А ти свиреше много красиво! – проговори самодивата със звънливо гласче.

Благодаря ти, непозната хубавице с хубаво име. А аз съм Явор.

В този миг се чуха викове в далечината на други жени,

– Това са моите сестри, търсят ме. Слушай Яворе, когато месечината застане в средата на небето, ела тук да погледаш нашето самодивско хоро. Не се страхувай, аз ще те превърна за кратко на храст и никой няма да те види. – самодивата каза това и после изчезна като дим.

Цялата тази ситуация му се струваше нереална, но горската красавица му се запечата в ума.

Прибра се у дома и ето, че дойде и време за седянката. Стояница, повече от обикновено мърмореше по пътя към площада:

– Синко мой, слушай сега старата си майка! Ще вземеш китката на това прекрасно момиче! – каза тя и го тупна леко с бастуна си по главата, типично в неин стил.

Явор седна и тази вечер до девойката и въпреки, че телесно беше там, в душата си се чувстваше опиянен от самодивата. И като гледаше топлите орехови очи срещу себе си, в съзнанието му изплуваха студентите сини очи на Янда. А някъде отстрани се мяркаха свитите разсърдени очи на майка му и той не искаше да я разочарова. Пък и какво като вземе китката на девойчето. Не значи, че веднага са стодени. Нали? Или пък не? Той протегна бавно ръка и взе стръка от момата, която от своя страна грейна от радост:

В...в китката ми има стръкове малини, вързала съм ги с червено конче против уроки, и могат да ти напомнят за мен – казвам се Малина.

Интересно! Аз съм Явор. – двамата се усмихнаха и станаха да изиграт хоро.

Стояновица радостно подгласяше на хорото с едно — Иихуу!

Веселбата свърши, стана време всички да се прибират. Явор изпрати майка си до леглото, после тихо се измъкна към гората, точно месечината бе в средата на небето.

– Тъкмо навреме. – прошепна Янда, след като изскочи зад едно дър-

во и веднага превърна момъка на храст. – Спокойно, ще си така за мало!

След минути всички самодиви се насъбраха в кръг и започнаха про- словутото самодивско хоро, Явор никога не бе чувал и виждал нещо по- красиво. Очите му не се отделяха от пекфектните извивки и движения на Янда. Той бе омаян от това. След като този невидан танц свърши всич- ки сестри си тръгнаха, освен нашата добре позната Янда. Тя отмагъгоса Явор и го дари с целувка по бузата. От пазвата му надничаше китката с малина и тя я видя.

– Сватбарска китка...! – изрече тъжно тя.

След това емоциите ѝ ескалираха в гняв. Буреносни облаци се скуп- чиха, започна тежка буря.

Тя символизираше нейната ярост, а дъждът – нейните сълзи. Преди да си тръгне каза само: Никога повече няма да ме видиш!

Явор падна на колене докато го валеше силен дъжд, искаше да скъса китката, но нещо го спря, така сладко ухаеше, той изяде малините и реши, че неговата невеста ще е само и единствено Малина...

След няколко недели вдигнаха сватба и двамата бяха щастливи, но понякога вечер Явор ходеше в гората и свиреше вълшебната си мело- дия, с надеждата Янда да се върне.

Василия Елезова
VII-A клас, 47 СУ „Христо Груев Данов“

ПИСМО ДО БЪДЕЩОТО МИ АЗ

Това писмо е за едно момиче от бъдещето. За момиче на име Мелис. За бъдещото ми аз.

Пиша го за моментите, в които съвет от миналото е най-добрата на- сока за теб или така смяташ.

Искам да ти задам няколко въпроса, които малко хора биха те попитали. Отговори ми искрено:

- Как се чувстваш в момента?
- Сбъдна ли най-голямата си мечта?
- Кои са новите ти цели?
- Кои са новите хора в живота ти?
- А с кои вече не поддържааш контакт?

- Забрави ли това писмо?
- Защо четеш това писмо?

Ако се колебаеш между две или повече училища, университети и професии или просто не си сигурна на коя дреха от магазина да се спреш – прочети тези редове.

Ти знаеш кое е най-добре за теб. Ти знаеш на кое място ще се чувстваш в свои води. Ти знаеш кое е нещото, което те вълнува най-много. Ти знаеш отговора на всеки въпрос, който си зададеш, но се затрудняваш с избора, защото винаги има други възможности. Тях винаги ще ги има, но не трябва да те разсейват от хобитата ти, интересите ти и всичко друго, което те вълнува. Дори и нещо да изглежда трудно или невъзможно – направи го или поне опитай. Ти ще успееш, ще постигнеш целите си и ще изживееш живота, за който си мечтала.

Ако някой ме попита „Защо ти е това писмо? С какво ще ти послужи?“ ще му отговоря с „Това писмо е за моментите, когато съветът от миналото ми аз ще ми помогне за решение на проблем в настоящето или бъдещето. Когато искам да чуя преценката и разбиранията от миналото си“.

Мелис Мехмедова
VI-A клас, 47 СУ „Христо Груев Данов“

ВЪЛШЕБНИ ПЕСНИ

Преди много години имало едно щастливо царство. Веднъж през един хубав ден дошла много зла вещица и омагьосала всички хора в него, да се мразят и да са зли. Минавали години, а то ставало все по-мрачно.

До това царство имало малка гора. В нея живеели дървар и неговата жена и синът им – Добромирчо. Бащата сечал дърва, а майката шиела ризи и ги продавали за да се изхранят.

Веднъж взели със себе си и Добромирчо, а той обичал да пее. Той си пеел и всеки, който минавал покрай него ставал щастлив и се радвал на малкия певец.

Детето си пеело и се разхождало. В един момент се изгубило на пазара, но не се изплашило и продължило разходката си. И така обиколило

цялото кралство и с песента си развалило магията. То открило родителите си и усмихнато се прибрало у дома.

Следващият път, когато отишли на пазара, хората били мили и добри. И кралят, като разбрал, че Добромир е развалил магията, богато надарил семейството му.

Така царството отново станало щастливо.

*Филип Станислав Филипов
VI-A клас, 47 СУ „Христо Груев Данов“*

ПРИКАЗКА ЗА ПАДАЩАТА ЗВЕЗДА

В един напълно обикновен свят, забравил магията на мечтите, се родили две малки, невинни и светли момичета. Едното било с кафява коса като кестени и с очи, зелени като листенца на върба. То се казвало София. Второто имало кестенява, дълга и леко къдрава коса, но било с кафяви очи като гора, в която можеш да се изгубиш. Нейното име било Алиса. Двете били неразделни приятелки, толкова близки, че понякога хората ги мислели за сестри. Те били мили, умни и помагали на другите около тях.

Един ден, когато двете наблюдавали звездното небе през телескоп, забелязали покрай огромните искрящи звезди една съвсем малка блестяща падаща звезда. Двете затворили очи и си намислили желаниа.

– Какво си ложела? – попитала София.

– Ако ти го кажа, няма да се събдне. – весело ѝ отговорила Алиса.

Понеже вече било късно двете тръгнали към домовете си. Изморени от дългия ден, направо си легнали, без да се преоблекат и мигом заспали. Не се минало много време и двете се събудили от едно и също нещо – странен шум достигнал до тях, но не го чел никой друг. Когато станали от леглата си, странно нещо привлякло вниманието им. На прозорците им била кацнала една малка бяла искряща пеперуда. И двете отворили прозорците си, подали пръст и тя кацнала на тях. След секунди, стаите им засияли и двете момичета се оказали заедно на едно много необичайно място – земята и всичко около тях било от розови облаци, едно голямо сияещо светло синьо езеро, заобиколено от малки (отново светещи) цветя. В минутите, в които момичетата разглеждали тази необичайна земя, станали свидетели на нещо великолепно. Цветята разцъфнали и от тях се появили малки звезди, които, както се появили за един миг, така и изчезнали. Алиса и София били възхитени.

– Ето откъде идват звездите! – възкликнала София.

Алиса не отговорила. Тя така се била захласнала от появата на звездите, че не знаела какво да каже. След малко една мисъл изплувала в главата ѝ „Как ще се приберат? Какво да правят сега? Две момичета по чорапи, вероятно изгубени!“. Това я накрала да говори.

– Тук наистина е прекрасно, но все някога ще трябва да се приберем!

Зачудили се какво да правят. Тогава малка пеперуда прелетяла пред тях. Това била тя! Същата пеперуда, кото ги довела тук.

– Амм... Извинявай, но понеже ти ни доведе тук и се надявам, че ще можеш да ни върнеш у дома... Може, нали? – попитала София.

Изведнъж се чул един много нежен глас:

– Вие сами трябва да намерите обратния път, но аз мога да ви помогна. Ще имате няколко препятствия и когато ги преминете, ще се върнете... Сега ме последвайте.

Момичетата, без да задават повече въпроси, тръгнали след нея. След време, както вървели, стигнали до една дълбока дълга, но не много широка дупка, която трябвало да преминат. Те спрели и започнали да мислят как да преодолеят това препятствие. След малко на София ѝ хрумнала една идея. Понеже близо до тях имало много дървета с дълги

клони и дълга трева, тя решила, че може да успеят да направят мост, но сама нямало как да успее. Затова помолила за помощ Алиса, която веднага се включила и заедно успели да преминават.

След време стигнали до една малка къщичка и понеже вървели още много и вече били уморени, решили да спрат за почивка. Когато Алиса вдигнала ръка, за да почука, вратата се отворила. Вътре седяла една стара побеляла старица, плетяща на шишове.

– Добре дошли, милички! – гостоприемно казала тя. – Виждам, че сте много изморени. Ще искате ли да пренощувате при мен?

Алиса погледнала Софи така, сякаш ѝ казва „Не мисля, че е добра идея!“. Тя я разбрала, но пренебрегнала притеснението ѝ. Съгласила се и двете влезли вътре, като благодарили на старицата. Настанили се на две кресла и забелязали един странен папагал със снежно бели пера, който не откъсвал очи от тях.

– О, това е... Не се бойте, нищо няма да ви направи. Заповядайте на масата.

Старицата ги повела към една друга стая с празна малка маса. Изведнъж, тя леко махнала с ръка и масата се разширила и отрупала с храна и напитки.

– Вие сте магьосница! – възхитено казала Алиса.

– Може би ще знаете как да ни върнете у дома?

– Да, милички, аз съм магьосница... Мога да опитам, но не съм сигурна, че ще успея. Сега хапнете и се наспете хубаво и утре ще опитам да направя каквото мога.

Алиса веднага си зададе въпроса „Защо иска да седим тук чак до сутринта, вместо да ни върне още сега“. Жената, сякаш прочела мислите ѝ, казала:

– Предполагам, че сте много изморени и гладни. Затова отново предполагам, че ще искате да тръгнете утре.

Алиса се смутила и изчервила. Повече не смееше да каже или дори да се замисли за това. Старицата, която на пръв поглед изглеждала доста ведра, сега не спирала да хвърля злобни погледи към нея. Явно тя била доста обидена. След като се нахранили, Софи каза:

– Благодаря за гостоприемството, госпожо!

– Няма за какво, милички! А сега се наспете хубаво!

Когато тя ги завела в една сравнително голяма стая с две легла, Софи заспала веднага, а Алиса била още будка. Тя не можела да заспи в дома на една непозната, потайна старица. След малко тя дочула:

– Няма да ги пуснеш, нали? – попитала птицата.

– Мълчи! – строго отрязала тя. – Нямаш ли си друга работа?! Отивай да пазиш на вратата и когато се събудят, ми кажи!

– Както кажеш. – въздъхнал той.

Минал към един час, в който жената заспала дълбоко. Тогава Алиса станала на пръсти и събудила приятелката си.

– Какво има пак? – едвам избоботила тя.

– Чух как тя си говореше с папагала! Няма да ни пуснат. Трябва да се измъкнем бързо.

– Пак ли те обхвана страх? Че защо ще ѝ е на жената да ни затваря, след като ни нахрани, даде ни да се наспим и утре дори ще ни помогне да...

Думите ѝ били прекъснати от звука на отварящата се врата. На дръжката ѝ стоял папагала:

– Тя е права! Много съжалявам за всичко... Сега трябва да излезете и то веднага!

Той ги повел през вратата и се сбогувал с тях, кагато чули гласа на вещицата. Тогава, той бързо изтичал, врътнал ключа на стаята ѝ и побързал да ги изведе.

– Можеш да избягаш с нас!

– Ще се радвам, но не съм сигурен, дали това няма да се случи и с други деца, и ако не съм тук... – той спря. Замислил се за хубавите моменти, когато летял като свободна птичка, за игрите със семейството му и за вятърът разрошващ перата му.

Момичетата видели копнежа за свобода в очите му и затова започнали да мислят как да се справят с нея. Тогава папагалът казал:

– Тя има книга с магии, можете да опитате да ѝ направите магия за забрава и после да заключите вратите на къщата ѝ!

Той влязъл през прозореца и едвам успял да извади оттам една огромна дебела книга. Когато я отворили, тя започнала да говори:

– Здравейте, Алиса и София! Само трябва да ми кажете магия за какво желаете и аз ще ви разкрия заклинанието.

– Магия за забрава! – в един глас казалите.

– Щом смятате, че това е наистина правилното решение, това е магията.

София взела книгата, отворила вратата и прошепнала на ключалката заклинанието. Вещицата изведнъж забравила всичко, но за всеки случай те затворили вратата на дома ѝ.

– Благодаря ви от цялото си сърце! Вие ме освободихте! Винаги ще ви бъда задължен!

– И ние благодарим за помощта!

Те го погалили нежно по главата. Папагалът разперил широко криле и отлетял.

Момичетата, без да знаят накъде трябва да тръгнат, решили да вървят напред. След малко стигнали до един огромен лабиринт, толкова оплетен, че им приличал на възел. Приятелките се разделили и след часове лутане из него се срещнали отново. Този път били решени да не повтарят грешката си и заедно тръгнали в една посока. Лабиринтът сякаш сам се отмествал, за да може да преминат. И така стена след стена, тунел след тунел, целият се пренаредил и те успели да излязат.

На изхода имало много цветя, дървета и пеперуди. Близо до момичетата летяла онази, като ги доведе тук,

– Аз мислех, че тук ще сбъднете желанията ни. – казала Софи. – Но защо всъщност ни доведе тук?

– Малко хора биха си пожелали това, което и двете искате. Повечето искат богатства, слава и пари, а вие си пожелавате нещо, което нито може да се купи, нито да се продаде – вечно приятелство. Затова реших да ви доведе тук, за да научите няколко урока.

– Но какви? Защо трябваше да минем през всички тези препятствия?

– Чрез първото научихте, че заедно можете повече, от второто, че можеш да се доверяваш само на приятелите си, а чрез третото, че даже и да си мислите, че сте разделени и изгубени винаги, винаги ще се намерите, защото истинското приятелството винаги е вечно.

*Мария Марио Петрова
VI-A клас, 47 СУ „Христо Груев Данов“*

СЪДЪРЖАНИЕ

За книгите	4
Защо трябва да четем книги	4
Книгите	6
Аз и книгата	6
Аз обичам да чета	8
Аз и книгите	8
Трите тотема	10
Чудо	13
Поглед към доброто	14
Китката	16
Писмо до бъдещото ми аз	18
Вълшебни песни	20
Приказка за падащата звезда	21

